

РЕШЕНИЕ

№ 6074

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11870** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22221720001091-091-001 / 22. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с РА № Р-22221721056202-003-001 / 24. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С. потвърден с Решение № 1424 / 13. 09. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон. Счита, че неправилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит. Моли да се отмени издадения РА, тъй като не е налице недобросъвестно поведение. Представя писмени бележки. Претендира разносните по делото единствено за държавна такса и внесения депозит за вещо лице.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221720001091-020-001 от 26. 02. 2020 г., връчена на 28. 04. 2020 г. изменена със ЗВР № Р-22221720001091-020-002 / 23. 07. 2020 г. и ЗВР № Р-22221720001091-020-003 / 17. 08. 2020 г., издадени от М. Х., на

длъжност началник сектор „Ревизии“ (оправомощена със Заповед № РД-01-128 / 18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП С.), е възложено извършването на ревизия на С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН], за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 12. 2014 г. – 31. 01. 2020 г. Ревизията е следвало да завърши до 28. 09. 2020 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221720001091-092-001 / 18. 02. 2021 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221720001091-091-001 / 22. 03. 2021 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на 23. 03. 2021 г. С РА № Р-22221721056202-003-001 / 24. 03. 2021 г., е поправен издадения РА.

С жалба вх. № 94-С-254 / 05. 04. 2021 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните от 28. 05. 2021 г. е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с до три месеца.

С решение № 1424 / 13. 09. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 20. 12. 2021 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-1044 / 23. 12. 2021 г., издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-22221720001091-091-001 / 22. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с РА № Р-22221721056202-003-001 / 24. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С. и потвърден с Решение № 1424 / 13. 09. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН] са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 55 220,06 лв., както и лихви в размер на 15 327,97 лв. по

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

По делото няма спор, че С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН] отдава под наем собствени недвижими имоти, както и такива предоставени ѝ за управление от нейните родители, поради което е регистрирана по реда на ЗДДС на 05. 02. 2014 г.

По отношение на приспаднатия данъчен кредит е извършен анализ на доставките, по които ревизираното лице е получател, като е установено, че същото е декларирало покупки с данъчна основа в размер на 770 354,45 лв. и е приспаднал данъчен кредит в размер на 154 060,80 лв.

Съгласно дадената справка от жалбоподателката, обектите, за които се отнасят покупките са: апартамент Д 18; офиси А 9 и Б 9, Б 20, Б 4, А1; БХГ 7,8,9 и 10 и магазини А8 и А9, находящи се в [населено място], [улица]; магазини 2 и 3, склад А1 и апартаменти №3, 15, 22 и 62, находящи се в бл. 431 в [населено място],[жк];

апартаменти №28, 7, 8, 31, 41, 15 в бл. 427 в [населено място],[жк]; апартамент №12, находящ се в [населено място], [улица]; апартамент 169, находящ се в [населено място], „Зона Б-5“, бл. 6; апартаменти №3 и №4, находящи се в [населено място], [улица]; еднофамилна къща в [населено място] и сграда Б в м. „О. купел“, УПИ П-860.

При направения преглед на сключените договори за отдаване под наем е установено, че три от обектите не са отдавани под наем, а именно: еднофамилната къща в Долна Баня, сграда Б, която представлява жилищна сграда с магазини, офиси и ателиета с подземен гараж, находяща се в [населено място], м. „О. купел“ и апартамент №15 в бл. 431 в[жк].

При направената съпоставка на отдадените апартаменти под наем и отчетените разходи за ремонти и подобрения на имотите по справка, изготвена и представена от ревизираното лице е установено следното:

През периода са отдавани общо 10 апартамента (ап. 3, 7, 8, 28, 31, 41, 3, 4, 62, 22) под наем само на физически лица, за които лицето е отчело разходи по фактури и е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 19 830,13 лв. Отдавани са и 2 апартамента (Д18 и 169) под наем на физически и юридически лица, за които лицето е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 4 745,09 лв.

През периода не е отдаван под наем апартамент №15 в бл. 431 в[жк], който е собственост на родителите на ревизираното лице, за който имотът е отчело разходи за направени подобрения и ремонти и е упражнило право на данъчен кредит в размер на 822,27 лева.

През периода са отдадени 6 апартамента на физически лица (ап. 1, 4, 11, 34, 39 и 43), за които имоти лицето не е отчело разходи за направени подобрения и ремонти.

Въз основа на събраните доказателства, органите по приходите са установили, че за част от декларираните покупки не са налице основания за приспадане на данъчен кредит.

1. С оспорения РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 911,67 лв. по фактура №[ЕГН]/20.12.2018 г., издадена от „Фиеста Хаус“ ЕООД, с предмет „ДМА“. Установено е, че с Нотариален акт №136, рег. №3625, дело №317 от 20.12.2018 г. С. – Х. Х. е закупила гараж в к.к. „Б.“, хотел „И.“. Органите по приходите са установили, че за гаража не са отчитани приходи, тъй като не е отдаван под наем, поради което са приели, че липсват доказателства за използването на актива за стопанската дейност на физическото лице. На основание чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 911,67 лв.

С жалбата се излагат съображения, че независимо, че имота не е отдавна под наем към настоящия момент, това не пречело да стане за в бъдеще. Позовава се на Решение на СЕС по дело № С-153 / 11.

Съдът намира така изложените доводи в жалбата за неоснователни. При положение, че безспорно е установено, че имота на е използван през ревизирания период за икономическата дейност на лицето, обуславя законосъобразността на отказа за признаването на данъчен кредит. Това дали имота ще се използва впоследствие е бъдещо несигурно събитие, което няма как да бъде доказано. В същото време, е неоснователно позоваването на Решение на СЕС по дело № С-153 / 11, тъй като същото се отнася за юридическо лице, което е включило имота в имуществото на

своето предприятие. При положение, че в конкретния случай се касае за физическо лице, което извършва независима икономическа дейност, но притежава собствено имущество, не може да се докаже че закупения актив е свързан с тази дейност, още повече, че не е използван за този период.

Предвид изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

2. С оспорения РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 66,13 лв. по 7 фактури с предмет материали и консумативи, издадени от „Кауфланд България енд Ко КД“ ЕООД, и „Лидл България“ ЕООД. За закупените стоки не са представени доказателства, че са свързани с извършени облагаеми доставки от лицето. Прието е, че същите са използвани или за лични нужди или са предоставени безвъзмездно на трети лица.

В жалбата са изложени съображения, че покупките са предназначени за имотите, които е отдавала под наем.

Съдът намира така изложените доводи за неоснователни. По делото няма доказателства, че в действителност тези стоки са използвани за независимата икономическа дейност на лицето.

Видно от приложените фактури (стр. 208-215) същите касая закачалки за врата, ютия, маса за гладене и др., които обаче по-скоро приличат за лично ползване на физическото лице, тъй като имотите които отдава под наем са за дългосрочно ползване, а не от типа „хотелско настаняване“, където наемодателя осигурява пълно предоставяне на апартамент заедно с уредите за ползване.

Предвид изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

3. С оспорения РА е извършена корекция на ползания данъчен кредит за покупка на два апартамента (№3 и №4), гараж и 19 паркоместа:

В хода на ревизията е установено, че апартаментите и гаража, намиращи се в [населено място], [улица], ет. 2 са закупени с НА №93/10.09.2018 г. от „Тиар Инвест“ ЕООД, и за тях е упражнено право на данъчен кредит в размер на 53 035 лв.

Съгласно сключените договори за наем, апартамент №3 е отдаден под наем на 15.08.2019 г., а апартамент №4 е отдаден под наем на 01.07.2019 г. Апартаментите са отдадени под наем на физически лица, поради което са издавани фактури за наем по реда на чл. 45, ал. 4 от ЗДДС - без да е начислен ДДС.

Във връзка с приспадания данъчен кредит за недвижимите имоти (апартаменти) през 2018 г., предвид извършването на облагаеми доставки и същевременно използването на имотите за освободени такива през 2019 г., органите по приходите са констатирани, че за лицето възниква задължение за корекция на ползания данъчен кредит по реда на чл. 79а от ЗДДС.

На основание чл. 79а, ал. 1 от ЗДДС, за стоки, включително недвижими имоти, които са или биха били дълготрайни активи, за всяка от годините, следващи годината на упражняване на право на данъчен кредит, през която настъпи изменение в използването на съответната стока за доставки, за които е налице право на приспадане на данъчен кредит, размерът на ползания данъчен кредит се коригира, когато е по-голям или по-малък от този, на който регистрираното лице би имало право на приспадане, ако придобиваше стоката в годината на настъпване на изменението.

По реда на чл. 79а, ал. 3, т. 1, буква „б“ от ЗДДС е извършена корекция на приспадания данъчен кредит, като при ревизията е съобразено и допълнението в чл. 73в, т. 2 от ЗДДС. Корекцията за 2019 г. е в размер на 1/20 от приспадания данъчен кредит или 2 651,75 лв. и е направена през м. 12.2019 г.

За 19-те паркоместа е установено, че са закупени с фактури №[ЕГН]/ 08.12.2016 г. и №[ЕГН]/20.12.2016 г., издадени от „Уотърфол кърпани“ ЕООД, с ДО 87 999 лв. и ДДС - 17 599,80 лв. За периода 20.12.2016 г. - 31.01.2020 г. ревизираното лице е отдавало под наем 4 от паркоместата, като две от тях на юридическо лице, на което е издавало фактури с ДДС, а останалите две паркоместа са отдавани под наем на физическо лице, на което са издавани фактури без ДДС. Установено е още, че не са отдавани под наем едни и същи паркоместа с двата режима на облагане.

За неотдадените под наем паркоместа, както и за отдадените под наем на физически лица е извършена корекция на ползвания данъчен кредит, като е приложена разпоредбата на чл. 79а, ал. 4 от ЗДДС. В резултат на това е установено, че за м. 12.2017 г., м. 12.2018 г. и м. 12.2019 г. корекцията възлиза на 787,35 лв. за всяка една от годините (или общо 2 362,05 лв.).

По делото е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните. Видно от заключението на вещото лице (задача 5), същото потвърждава изводите в оспорения РА относно горепосочените факти и размера на извършената корекция. Вещото лице също така сочи, че по отношение и на двата типа имоти (апартаменти и паркоместа) С. – Х. Х. е внесла дължимите суми.

В случая безспорно е доказано, че при покупката на горепосочените ДМА жалбоподателката е приспаднала данъчен кредит. Същите са били закупени с цел извършване на облагаеми доставки. Впоследствие се установява, че ДМА са използвани за освободени доставки или въобще не са отдавани под наем. При тези обстоятелства правилно е извършена корекция на приспадания данъчен кредит по реда на чл. 79а от ЗДДС. Фактът дали вече са заплатени установените задължения не се отразява на тяхната законосъобразност, а е въпрос на изпълнителното производство.

От друга страна, вещото лице сочи също, че за други имоти притежавани от жалбоподателката, не е извършена корекция на ползвания данъчен кредит от страна органите по приходите.

Предвид изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

4. С оспорения РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 752,61 лв. по 6 фактури, издадени от „Мото-Пфое Лизинг“ ЕООД, с предмет на доставките „ДМА“ и „услуги“. В хода на ревизията жалбоподателката е декларирала автомобил „Волво ХЦ 90“ с рег. [рег.номер на МПС], като от страна на ревизиращия екип е прието, че същият е „лек автомобил“, тъй като не отговоря на изискванията на §1, т. 18 от ДР на ЗДДС.

В жалбата се твърди, че автомобила е товарен, тъй като притежава 6+1 места и прилага талон на автомобила.

Съдът на базата на така представеното свидетелство за регистрация на автомобила, както и въз основа на заключението на вещото лице, намира, че в действителност автомобила следва да се приеме, като товарен, съобразно легалното определение в §1, т. 18 от ДР на ЗДДС.

Въпреки това, правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „Мото-Пфое Лизинг“ ЕООД, са за дейности различни от икономическата дейност на лицето

Фактът обаче, че автомобилът разполага със седем места, независимо от законовата норма, не го прави автоматично товарен автомобил, тъй като същият по своята същност е доста луксозен автомобил. В тази връзка самото наличие на седем

места не означава, че същият се ползва за икономическата дейност на лицето и същото има право на приспадане на данъчен кредит. В случая, доколкото жалбоподателят е физическо лице, няма данни, че процесният автомобил е заприходен като актив за осъществяване на икономическата дейност, а не е просто луксозна стока използвана от физическото лице в ежедневието. В тази връзка няма представени пътни листове или други документи доказващи че този автомобил е използван именно за развиваната от лицето дейност.

Изцяло в този смисъл, относно нуждата от ясно разграничаване на имуществото използвано от ЕТ в ежедневието му и за осъществяване на икономическата дейност са изложени в Решение № 14288 от 25.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3737/2019 г., VIII отд., като съдът приема, че правилно е оказано право на данъчен кредит за автомобил със седем места, за който обаче не е доказано да е използван в икономическата дейност на лицето.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

5. В хода на ревизията е установено, че С. – Х. Х. е приспаднала данъчен кредит в размер на 7 932,89 лв. по фактури, подробно описани в РД (стр. 47-72), за доставки на услуги от Етажна собственост „Търговски център Метро сити“, Етажна собственост „Бизнес център Метро сити“ и Етажна собственост „Складове и паркоместа Метро С.“ (последното е изпуснато в решението на решаващия орган).

От страна на органите по приходите е установено, че предмет на доставките са разходи, свързани с управлението на имотите, които жалбоподателят е отдала под наем. Посочено е обаче, че съгласно договорите за наем тези разходи се поемат от наемателите, което се потвърждавало и от извършените им насрещни проверки.

Поради това е прието, че посочените доставки са извършени безвъзмездно в полза на наемателите и на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по тези фактури.

Жалбоподателят твърди, че фактурите са издадени във връзка с направени инвестиционни разходи, а не с разходи, които са свързани с поддръжката на сградата.

Съдът намира жалбата за частично основателна в тази си част. Видно от сключените договори за наем с наемателите (юридически лица) таксите за управление и поддръжка са за тяхна сметка, като сумата се дължи независимо от наемната цена. В конкретния случай, след като тези разходи са били заплащани от жалбоподателят, същата е следвало да ги префактурира на наемателите.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло, като компетентна извършена и в съответствие със събрания по делото доказателствен материал.

Видно от представеното заключение и приложенията към него, на вещото лице са предоставени копие от почти всички фактури (с малки изключения, подробно описани) като е извършен подробен анализ на предмета им и фактурираните разходи.

В тази връзка вещото лице е посочило, че от Етажна собственост „Бизнес център Метро сити“ са издадени 41 фактури, като са му предоставени 40 такива. От представените 40 фактури, тези свързани с инвестиционни разходи са с данъчна основа /ДО/ 3 179, 90 лв. и ДДС 635,98 лв., а тези за управление и поддръжка са с ДО 91,59 лв. и ДДС 18,32 лв. От Етажна собственост „Складове и паркоместа Метро С.“ са представени 11 бр. фактури, от които инвестиционни разходи са с ДО 1 752,56 лв., а консумативни разходи и административна такса с ДО 2 122,11 лв. Не е посочен ДДС, но това е въпрос на проста сметка, която може да бъде извършена и от съда. От

Етажна собственост „Търговски център Метро сити“, са издадени 557 фактури и са представени 549 бр., като инвестиционните разходи са с ДО 5253,06 лв., а разходи за управление и поддръжка са с ДО 29 194,29 лв.

Съдът, съобразно изложеното по-горе, намира, че следва да се признае правото на данъчен кредит по фактурите посочено от вещото лице в заключението по делото, които са свързани с извършените от жалбоподателката инвестиционни разходи.

В случая ДДС по тези инвестиционни разходи е 635,98 лв. (по фактури от Етажна собственост „Търговски център Метро сити“), 350, 51 лв. (по фактури от Етажна собственост „Складове и паркоместа Метро С.“ с посочена ДО от 1 752,56 лв.) и 1050,61 лв. (по фактури от Етажна собственост „Търговски център Метро сити“ с посочена ДО от 5253,06 лв.). Общо начисленото ДДС, по което жалбоподателката има право да приспадне данъчен кредит е в размер на 2037, 10 лв. във връзка с извършените от нея инвестиционни разходи по имотите.

6. В хода на ревизията е установено, че С. – Х. Х. е приспаднала данъчен кредит в общ размер на 19 830,13 лв. по фактури за разходи (73-77 от РД), отнасящи се за 10 апартамента, отдавани под наем само на физически лица.

От страна на органите по приходите е прието, че фактурираните разходи се отнасят за освободени доставки, поради което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит в размер на 19 830,13 лв.

В жалбата се твърди, че жалбоподателката упражнява независима икономическа дейност чрез отдаване под наем на недвижими имоти и няма значение дали наематели са физически или юридически лица.

Съгласно чл. 45, ал. 4 от ЗДДС, освободена доставка е и отдаването под наем на сграда или на част от нея за жилище на физическо лице, което не е търговец.

На основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за извършване на освободени доставки по глава четвърта.

След като безспорно е доказано, че апартаментите са отдавани под наем на физически лица правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, съобразно горепосочените разпоредби и жалбата е неоснователна в тази си част.

7. С оспорения РА, на същото основание е отказан и данъчен кредит в размер на 3 953,72 лв. по фактури, касаещи разходи за апартамент Д18, находящ се на [улица] апартамент 169 в [населено място],[жк], [жилищен адрес] които също през периоди, описани на стр. 3 от РА, са били ползвани от физически лица.

По изложените по-горе съображения, съдът намира жалбата за неоснователна и в тази си част.

8. С РА е отказан данъчен кредит в размер на 822,27 лв. по фактури за разходи за апартамент 15 в [жилищен адрес][жк], собственост на родителите на ревизираното лице, тъй като е установено, че апартаментът не е отдаван под наем.

В жалбата не се излагат конкретни мотиви в тази насока, освен че имало възможност имота да се отдава под наем в бъдеще.

Съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част. Видно е, че тези фактури по никакъв начин не са свързани с икономическата дейност на лицето. Безспорно, този апартамент не се отдава под наем, а е собственост на родителите на жалбоподателката, поради което правилно е отказано право на данъчен кредит по тези фактури.

9. С оспорения РА е отказан и данъчен кредит в размер на 2 715,37 лв. по фактури за

разходи, свързани с еднофамилна къща в [населено място] баня и Сграда Б в м. „О. купел“, УПИ П-860, кв. 104, които също не са отдавани под наем.

В жалбата се твърди, че органите по приходите са допуснали техническа грешка по отношение на сграда „Б“ в м. „О. купел“, като се сочи, че разходите са свързани с отдаваните под наем помещения в сграда „А“, както и че къщата в Долна баня ще се отдава под наем като къща за гости.

Видно е обаче, че в хода на ревизията, жалбоподателката е представила писмени обяснения, като в справката (стр. 474 от адм. преписка) изрично се сочат фактурите и тяхната стойност, които са свързани с О. купел сграда Б, в процес на изграждане.

Видно от приложения НА (стр. 190 от делото), разходите за построяване на сградите се поемат от строителя. Сграда Б няма акт 16, т.е. не е завършена към датата на издаване на РА, поради което очевидно същата не е използвана, съответно не е отдавана под наем.

Същите доводи се отнасят и за сградата в Долна баня, тъй като няма никакви доказателства, че същата е отдавана под наем, за да се приеме, че е свързана с икономическата дейност на лицето. Доводите, че същата щяла да се отдава като къща за гости, не са подкрепени с никакви доказателства.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

Съдът намира за неоснователни и доводите изложени в писмените бележки, за изтекла погасителна давност.

От страна на директора на Дирекция „ОДОП“ са изложени подробни доводи в тази насока, които съдът споделя изцяло.

Срокът за внасяне на данъка за м. 12.2014 г. е до 14.01.2015 г. С оглед разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК давностният срок започва да тече от 01.01.2016 г. и изтича на 31.12.2020 г., освен ако не е спрял или прекъснат.

Доколкото първата ЗВР е връчена на 28.04.2020 г. - преди изтичане на срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК по отношение на задълженията за м. 12.2014 г., следователно давността спира да тече на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, а с издаването на процесния РА се и прекъсва – чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като започва да тече нова давност.

Към настоящия момент не е изтекла и абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна, в по-голямата си част.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН], Ревизионен акт № Р-22221720001091-091-001 / 22. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с РА № Р-22221721056202-003-001 / 24. 03. 2021 г., издаден от

органи по приходите при ТД на НАП С. потвърден с Решение № 1424 / 13. 09. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, в ЧАСТТА МУ, в която е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2037, 10 лв. и съответните лихви за забава по фактурите посочени в заключението на вещото лице и издадени от Етажна собственост „Търговски център Метро сити“, Етажна собственост „Бизнес център Метро сити“ и Етажна собственост „Складове и паркоместа Метро С.“ във връзка с извършените от нея инвестиционни разходи по имотите.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22221720001091-091-001 / 22. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с РА № Р-22221721056202-003-001 / 24. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С. потвърден с Решение № 1424 / 13. 09. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, в останалата част.

ОСЪЖДА С.-Х. Х. Х., ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 2125 (две хиляда сто двадесет и пет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: